

u Špinavé Kachny

2026

Jeden
Velesvět.
Tisíce realit.
A jedna
hospoda, kde
se to všechno
potkává.

MICHAL JELÍNEK

MICHAL JELÍNEK

Copyright © Michal Jelínek, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Illustration Cover © Martin Schwarz, 2026

ISBN 978-80-271-6230-7

VAROVÁNÍ

Z traktátu *Moudrost o hranicích všehomírných* sepsaného rukou magistra Jarohněva z Libočan, Léta Páně 1462. Scriptum in vellum, pečetěno červeným voskem a ukryto v dutině dubové...

O PŘIROZENOSTI VELESVĚTA

Po mnohých nocích probdělých při světle svíc z tuku netopyřího a po nesčetných experimentech s esencemi drahými a kovy vzácnými, zjevil se mi pohled na pravou tvářnost bytí veškerého.

VELESVĚT, jež někteří Všehomírem zovou, jest bytím nejvyšším mezi všemi sférami hmotnými. On sám jediným jest, bytí mysl má připouští, že vedle tohoto Velesvěta mohou existovati i jiní jemu podobní, oddělení závojem tak hustým, že ani duše nejčistší jej proniknouti nedokáže.

Jako Slunce naše paprsky své vrhá na všechny strany, tak i Velesvět ze středu svého plodí světy nesčetné, z nichž každý domovem jest vlastního bytí. Tyto světy podobají se sobě jako vejce vejci, a přece v detailech drobných i hrubých

se různí, jako by je malíř jeden namaloval, ale každý obraz pozměnil v drobnostech dle rozmaru svého.

Čím dále od středu Velesvěta, či snad lépe řečeno, čím dále od světa našeho domovského poutník se vydá, tím divočejší a cizejší krajiny nachází. Tam, kde světy od našeho nejvzdálenější se nalézají, vládnou zákony podivné a nepochopitelné, bytosti překrásné i hrůzyplné a možnosti otevřené pro ty, kdož smělost mají je uchopiti.

Věz však, ó čtenáři moudrý, že řád Velesvěta vyžaduje, aby v každém světě jen jedno lidstvo přebývalo. Jako dva králové nemohou vládnouti jednomu království, tak i v jediném světě nemůže dvoje lidstvo dlíti. Pročež lid jeden jen jediný svět obýváti může, avšak ten svět celý jest tohoto lidu a žádného jiného.

ČLOVĚK pak bytostí Všemírnou jest. On jediný může ve všech světech místo své nalézti, je-li jedincem pravým a nepodvodným. Neboť člověku, jenž jen sám sebou jest, darován byl podíl na všech světech. Jemu jedinému jedinečnému nerozdělitelnému náleží právo putovati mezi světy jako dědictví nezczitelné.

Leč putování toto nebezpečným jest, jak pro poutníka samého, tak i pro světy, jimiž kráčí. Ve světech vzdálených může člověk nalézti štěstí nevýslovné i zármutek nejhlubší, může začítí život nový a nalézti to, co v světě domovském mu odepráno bylo, nebo může smrti nejstrašnější dojíti, neboť zákony světů cizích mohou býti krutými k těm, kdož je neznají.

Svět pak sám v nebezpečí upadá, vstoupí-li naň cestovatel, jenž pravidel nedbá či je nezná. Jako jediná kapka jedu může zkaziti celý soudek vína, tak i jediný cestovatel neznalý může narušiti přediwo, jímž Velesvět

U Špinavé Kachny

*tkán jest, a tím zkázu přivoditi celému světu či světům
mnohým.*

*Proto já, Magister Jarohněv z Libočan, zapřísahám
každého, kdo by oči svoje položil na tyto řádky, aby moudrost
zde zapsanou nepředával lebkovážně, ale jen těm, kdož
důstojni jsou a schopni pochopiti vážnost věcí těchto.*

Na okraji stránky jest připsáno rukou jinou a inkoustem tmavším: „Sedm let jsem studoval tento traktát, než jsem pochopil pravdu v něm ukrytou. Varuji tě, čtenáři, neboť znalost přináší zodpovědnost nesnesitelnou. Laudanum ze čtyř bylin a vývaru z borovice pomůže ti navrátiti se, budeš-li ztracen mezi světy. Pamatuj!“

KAPITOLA PRVNÍ

BOTY

Na terásce před recepcí areálu seděl správce a vyhříval své staré kosti na květnovém slunci. Bělovlasý důchodce s plnovousem tak mohutným, že by v něm mohly přežít zimu dvě rodiny veverek, mhouřil oči a snažil se neusnout. Slunce na blankytné obloze hrálo na severské jaro s intenzitou naznačující, že si nejspíš o několik set kilometrů spletlo adresu a myslelo si, že se nachází mnohem jižněji. Po chladné a vlhké zimě to ovšem nikdo slunci nevyčítal – koneckonců, kdo by chtěl urazit kosmické těleso, které má moc rozhodnout, zda budeme mít léto, nebo novou dobu ledovou?

Areál naleziště petroglyfů, kombinovaný s kempem, malým lesíkem a písčnou pláží, tak dokonalou, že by mohla figurovat v reklamě na dovolenou, zel prázdnotou. Sezona ještě nezačala a jedinými známkami života byly zpěv ptáků, bzučení včel a občasné zapraskání staříkových kloubů, když opatrně měnil pozici v proutěném křesílku a odháněl otravnou mouchu. Vzduch voněl čerstvou trávou, jarními květinami a především – tím nejdokonalejším tichem.

Kemp byl zcela prázdný a na parkovišti stálo jen jedno auto, jehož majitel se momentálně nacházel u skalního útvaru.

Stařík, pravý introvert severu – tedy takový, který když potkal na lesní cestě jiného člověka, ještě tři dny poté se díval na vlastní boty – s dokonale vyvinutou schopností ignorovat ostatní lidské bytosti, nijak necítil potřebu se s jediným návštěvníkem rezervace sblížovat. Byl to prostě jeden z těch nudných mimo-sezonních návštěvníků jezera, co celé dny fotografují petroglyfy, proměřují vzdálenosti a dělají si poznámky s urputností, která naznačuje, že na jejich činnosti závisí osud vesmíru.

Tenhle týpek vypadal, jako by vypadl z fabriky na výrobu standardizovaných vědců, výzkumníků a badatelů. Objednali jste si typ s kraťasy cargo, košile s kapsami, kšiltovka, dvoje brýle, vysoké pohorky a vědecký zápal? Tady ho máte, naprosto klasický model badatele vhodného pro sběr dat v terénu. Moderní Indiana Jones, jen místo biče a revolveru chytré hodinky a notebook.

Každé, dokonce i to nejsilnější vědecké nadšení má ovšem své limity – nezávisle na vybraném modelu. A tak jako mnoho ostatních před ním, nakonec ani tenhle jedinec neodolal vábení sluncem vyhrátého mola, opustil své vybavení odložené u skalního útvaru, příhodně nazvaného Ztracenka, a rozvalil se na palubky těsně u vody jako lenivá kočka na okenním parapetu. Po chvíli ho pasivní opalování přestalo bavit, sundal boty a ponořil nohy do vody s výrazem člověka, který právě objevil nový způsob relaxace. Rukama se opíral o poslední trám mola a nakloněný soustředěně pozoroval cosi ve vodě.

Prostě klasický nudný den, přesně jak si ho správce objednal. Stařík už začínal klimbat, když se ozvalo šplouchnutí tak silné, jako kdyby někdo hodil do vody pořádnou ledničku, sporák nebo člověka v bačkorách z betonu. S leknutím se prudce postavil, až porazil své křesílko, což mu připomnělo, proč jeho lékař trval na tom, aby omezil prudké a náhlé pohyby.

Po hladině běžely kruhy a na molu kromě pár vlhkých skvrn ležely jen zápisník, laptop, mobilní telefon a pár sešlapaných, poněkud špinavých turistických bot, které vypadaly, jako by s nimi majitel prošel několik světů – a v některých z nich šlápl do něčeho nepříjemného.

„Zatracená, nevděčná, otravná,“ nadával si pro sebe stařík, aniž by bylo jasné, o kom nebo o čem mluví, „tohle mi dneska scházelo, jako by nestačily ty mouchy, ještě aby jeden lezl do vody...“ Představa, že by měl opustit dokonale vyhřáté místo a vrhnout se do studené vody jezera, byt by šlo o záchranu lidského života, se mu vůbec nelíbila. Vždyť by v tom jezeře mohli Eskymáci pěstovat ledové kostky, jak bylo studené! Přesto vyrazil k vodě; čest starého skauta mu prostě nedovolila jinak. Přece nenechá nikoho utopit – i když to znamená riskovat vlastní artritidu.

Neušel ani pár kroků a z vody se již drápal zpět na molo viditelně otřesený a zcela mokrý chlapík. Vypadal, jako kdyby právě potkal pod vodou lochnesku – nebo jako by mu někdo řekl, že rukopis jeho na nobelovku zcela nepochybně zralé vědecké studie právě saje vodu na dně jezera. Vylezl na palubovku a otřepal se jako pes – včetně vědecky přesného napodobení psiho výrazu „tohle byla příšerná zkušenost, už to nikdy nebudu dělat“ a začal se obouvat s takovou velementností, že si boty ani pořádně nezavázal, a už vyrazil po molu směrem k lesíku. Drahé techniky ani zápisníků si vůbec nevšímal, jako by najednou objevil, že existují mnohem důležitější věci než práce a drahá technika. Což nejen vědcům dochází obvykle až po třetím infarktu... nebo první návštěvě daňového úřadu.

Staříka napadlo, že se vědátorovi udělalo ve vodě těžko a že si běží do lesa ulevit. Než na něj stačil zakřičet, že toalety jsou

opačným směrem, hned na kraji kempu, stalo se něco, co by vydalo minimálně na tři díly severského kriminálního seriálu se zápletkou srozumitelnou jen občanům specifické čtvrti městečka hluboko za polárním kruhem.

Z lesíku vyběhli dva maskovaní muži v černých uniformách, kteří se pohybovali s mechanickou přesností profesionálních válečníků nebo velmi dobře naprogramovaných robotů. Mokrého vědátora zmáčkli mezi sebe jako sendvič a třetí muž, holohlavý hubeňour, který je následoval v těsném závěsu, položil ruku na temeno vědátor a zhluboka se nadechl, jako kdyby z něj vysával duši nebo alespoň životní energii. Dotyčný se přestal vzpírat a celkově vypadal, jako by mu někdo vypnul přívod napájení – nebo jako by se právě dozvěděl, že mu zamítli už pátou žádost o grant v řadě.

Tím ovšem bizarní divadlo zdaleka nekončilo. Holohlavý muž se otočil k petroglyfům, jakoby mimochodem sebral ze tří kamenných prohlubenin tři oblázky, odhodil je do trávy a klidným krokem vykročil do lesíku s nonšalanci bankovního úředníka, který právě nádherně oškubal klienta žádajícího o půjčku. Zatímco oba ozbrojenci dovlékli bezvládného vědátor zpět na molo a s naprostým klidem ho hodili zpátky do vody, odkud před chvílíčkou tak namáhavě vylezl.

Tak tohle už bylo moc i na správce, který během svého života viděl ledacos, včetně turisty, který se pokoušel krmit losa čokoládovou tyčinkou. Házet kameny do trávy, kde se jezdí sekačkou, je prostě neakceptovatelné! Nadechl se, ale než na ně stačil zakřičet něco, co by nejspíš obsahovalo slova, která by vás vaše babička naučila pouze v případě odhalení vyžrané zásoby marmelády ve spíži, muži sprintem seběhli k lesíku a zmizeli, jako by tu nikdy nebyli.

S nespokojeným brbláním správce pospíchal, co mu jen staré nohy sloužily, k jezeru. Ta koupel v jezeře ho nejspíš nemine a jeho artritida bude slavit velké vítězství.

Když už natahoval ruku na zábradlí mola, hladina se znovu zavlnila a z vody se vynořil promodralý badatel. S obtížemi se vytáhl na molo, vyklepal vodu z uší a při ždímání trička a kraťasů očima kontroloval přítomnost své techniky a notesů s úlevou člověka, který zjistil, že jeho celoživotní práce nebyla spláchnutá do jezera spolu s jeho důstojností.

S uspokojením vzal do ruky telefon a začal si fotit hladinu, pak břeh a balvany nesoucí pravěké nápisy. Potom si lehl na břicho a hlavu ponořil do vody, jen aby se vzápětí zase narovnal. S nevěřicným kroucením hlavy se posadil na molo a podržel se na bosé noze s výrazem někoho, kdo právě zažil něco, co zpochybnilo jeho celý dosavadní pohled na realitu. V tu chvíli si všiml konsternovaného správce, který stál na kraji mola a vypadal, jako by právě viděl tuleně hrát na akordeon.

„Dal bych krk na to, že jsem pod hladinou viděl kameny s dalšími nápisy, srovnané do kruhu,“ pronesl ke správci tónem, který naznačoval, že skutečnost je mnohem podivnější, než jsme si mysleli, a že z toho, co správce viděl, se naprosto nic nestalo. „Představte si ale, že jak tam strčím hlavu, nic tam není. To je záhada. A neviděl jste někde moje boty?“

KAPITOLA DRUHÁ

PRASE

Historie i věda se dějí většinou pomalu a důstojně a na místech k tomu určených, Zemská akademie věd k nim rozhodně patřila. Tedy vyjma pondělního rána v kantýně Ústavu Výzkumu Teoretické Polykosmologie, kde se právě místní vědci pokoušeli nastartovat své mozkové závitky pomocí průmyslového množství kofeinu, takže se ta věda – a nejspíš ani ta historie – neděla vlastně vůbec.

Bylo deset hodin dopoledne, čas, kdy většina normálních lidí už dávno pracuje. Ale jak všichni vědí, vědci nejsou normální lidé. Zatímco tedy vesmír venku pokračoval ve svém nezarazitelném rozpínání, uvnitř kantýny se rozpínaly především diskuze o údržbě trvalek, chemických toaletách vhodných na chatu a v posledních pár dnech i o údajném pozorování obrovského orangutana řádícího na místní benzinové pumpě.

Náhle však hlouček chatařů s akademickými tituly utichl v napjatém, ba dá se říct radostném očekávání. Chodbou od schodiště se ploužila rozložitá postava profesora Ohnulstroma, jenž byl vždy vítaným zpestřením kávových seancí. Právě jeho roztomilá roztržitost mu vynesla titul profesora – jinak by byl pouhým doktorem, protože jeho silná averze k lidskému

pokolení mu znemožňovala jakoukoliv systematickou interakci se studentstvem. Kávové konverzace tak byly jedinou společenskou aktivitou, které byl schopen. Sám na to byl velmi hrdý a považoval se za velmi společenského, takže rozzářené tváře kolegů vnímal jako potvrzení svých konverzačních schopností.

Profesor byl vítaným zpestřením každé kávové přestávky, především díky své pověstné neschopnosti interagovat s čímkoliv, co mělo méně než jedenáct dimenzí. Jeho kolegové se vždy těšili na nové historky o jeho dobrodružstvích v „husté džungli“ ústavní zahrady – což byl ve skutečnosti zanedbaný kout mezi popelnicemi a klimatizačními jednotkami. Ústav Výzkumu Teoretické Polykosmologie Královské akademie věd byl sice původně postaven na kraji malebného městečka, tehdy obklopený vonícím borovým lesem a komunitním sadem místních zahrádkářů a sousedící s poněkud nevábnou roklí se špinavým potokem. Nicméně při stavebním šílenství devadesátých let vzal lesík za své a ústav se náhle ocitl uprostřed průmyslové zóny, kde byla nejbližší příroda skoro deset kilometrů daleko. Kuřákům tak místo borového háje zbyl jen ten zmíněný dvorek.

Natěšené škodolibce poněkud zklamalo, když profesor hlouček minul a jeho robustní postava pokračovala v šourání pryč od kantýny. Naštěstí opatrně pronesená poznámka „o čistém vzduchu“ zklamání nahradila radostným očekáváním nového příběhu o husté džungli na oné špatně udržované zahradě jejího ústavu. Kosmologie holt ještě musí počkat, tohle bude ještě zajímavé! Na stolcích se tak objevila další káva a v některých případech i jahodové dortíky. Tohle pondělí nakonec ještě nemusí být tak nepříjemný...

Do poklidného akademického prostředí navíc brzy vstoupila další postava – profesor Nullmacher. Byl to další klasický

případ člověka, který věděl všechno o vesmíru, ale nic o tom, jak fungují lidé. Nullmacher byl opravdu profesor, ale protože nebyl tak roztomilý jako Ohnulstrom, nikdo mu profesore neříkal. Nullmacher byl poněkud netaktní a arogantní, ale to se v téhle kategorii kosmologie nebralo tak negativně jako zásadní nedostatek roztomilé roztržitosti. To bylo prostě vědecky deklasující.

Oba vědci pracovali na teorii paralelních vesmírů, každý však z opačného konce. Jako kdyby dva lidé četli stejnou knihu, jeden odpředu a druhý odzadu, a pak se hádali o tom, o čem ta kniha vlastně je. Nullmacher tvrdil, že vesmír je v minulosti singulární a v budoucnosti multivesmírný, zatímco Ohnulstrom zastával teorii polyvesmírné současnosti. Kdyby se někdo zeptal samotného vesmíru, pravděpodobně by jen pokrčil rameny – pokud by samozřejmě měl ramena.

Ani jeden nebyl ochoten ze svých postojů ustoupit třebaš jen o píď, takže se neshodli ani na základní terminologii. Jejich občasné výměny názorů tak byly vždy příjemným zpestřením klidného akademického týdne. Nullmacherovo hulákání na celou budovu opětované temným mlčením profesora Ohnulstroma prostě nešlo přeslechnout. Navíc oba seriózní pánové podobného věku oplývali srovnatelně robustní postavou a odporem k násilí, a tak pozorování těchto dvou stokilových mohykánů kosmologie představovalo takřka povinnou část pracovního týdne každého zaměstnance ústavu.

Nullmacher měl na Ohnulstroma v poslední době vůbec spadeno, protože profesor před časem přišel s teorií výměny hmoty mezi vesmíry, která docela slušně rozvířila celosvětovou debatu o mnohovesmírech. Ohnulstromův „zákon zachování hmoty mezi vesmíry“ vyvolal řetězec pozvánek na mezinárodní konference, kam by on, tedy Nullmacher, strašně rád jel, ale

kam onen, tedy Ohnulstrom, vůbec jezdit nechtěl a na pozvánky ani neodpovídal. Nullmachera to logicky dost štvalo.

A skutečně. Nullmacher už zdálky pořvával cosi o mentálních retardech a kde že je ten ňouma Ohnulstrom, že oba už měli být půl hodiny na jednání s grantovou komisí. Hlouček těhotný očekáváním báječné zábavy jen němě pokynul směrem od kantýny, kde Nullmacher za neustálého prskání záhy zmizel. Tohle chtělo další kávu a teď už i skořicového šneka.

Naše pondělí ale mělo ještě mnohem divočejší plány.

Ani ne po deseti minutách po průchodu obou vědátorů kolem kantýny se v chodbě ozvalo něco zcela neočekávaného. Neartikulovaný řev přecházející do chroptění prolétl celým patrem budovy a ještě několikrát se vrátil v mohutných ozvěnách. Zraky všech přítomných se střetly v němém úžasu. Tohle by od Ohnulstroma ani Nullmachera nikdo nečekal. Úžas byl ovšem záhy vystřídán poněkud zrychleným pohybem, to jak všichni přítomní briskně šplhali na židle a stolečky, kde šlapali do skořicových šneků i jahodových dortíků a rozlévali kolem sebe kávu.

Halou kolem kantýny totiž proběhlo obrovské, špinavé, a hlavně příšerně vyděšené divoké prase, které záhy zmizelo v chodbách směrem k recepci.

Prase zmizelo a osazenstvo pomalu vrátilo kantýnu do původní podoby, po nějaké té rozpačité chvíli ticha se ozvaly první objednávky na další kávy – v jednom případě došlo i na likérek. To když vedoucí personálního ucítla příležitost velmi významně (výhledově) zasáhnout do chodu ústavu a rozrušení začalo být příliš silné na to, aby šlo zvládnout bez kapky něčeho silnějšího než mlíčka do káfička.

O patnáct minut později se objevil profesor Ohnulstrom. Vypadal, jako by právě absolvoval zápas bez pravidel s realitou.

Zablácený a poškrábaný mumlal něco o branách mezi vesmíry a těch zatracených dveří na zahradu, co najednou vedou na zahulený dvorek. Což by za normálních okolností všichni považovali za běžný projev jeho roztržitosti. Tohle nebylo běžné pondělí, takže to vyvolalo další vlnu zájmu.

Pak už to napětí nešlo udržet a jeden přes druhého na profesora začali chrlit, jak ho hledá Nullmacher, že má být na grantové komisi („Jsou to přece jen peníze pro celý ústav, že?“) a že tady teď běželo divoké prase.

Při zmínce o vypaseném praseti profesor zvedl oči. Jakže je to dlouho a kdy že za ním šel ten Nullmacher? ptal se. Potom znovu zamumlal něco o latentních portálech na dvorku a zachování hmoty při průniku vesmírů, až nakonec, na sebe nezvykle hlasitě, rozkázal: „Myslím, že bychom měli to prase okamžitě nalézt.“

KAPITOLA TŘETÍ

ÚŘAD

Vědomí se mi vracelo pomalu a neochotně, jako studentovi, který zaspal státnice. První, co jsem zaregistroval, byl tvrdý povrch pode mnou – rozhodně to nebyla moje postel ani gauč, ba ani podlaha mého bytu. Tohle byla lavice potažená igelitem, který se ke mně lepil s podezřelou náklonností. Přikrývala mě podivně vlhká deka se zápachem institucí, které lidem obvykle nepřejí nic dobrého. Otevřel jsem oči jen na polovinu – víc jsem si netroufal – a zjistil, že moje probuzení patří do kategorie, která by na jakoukoliv škálu kocoviny musela být doplněna jako samostatná příloha.

Hlava mi třeštila jako orchestr, který se rozhodl interpretovat všechny Wagnerovy opery současně, a to včetně zvukových efektů. Mozek vysílal jasné signály, že by uvítal okamžitou demisi z funkce a několikatýdenní dovolenou. První, co mě napadlo, byla záchytka a kocovina. O kocovině nebylo pochyb – to byla jistota srovnatelná s tím, že gravitace funguje směrem dolů. Netušil jsem, jaký je den, ale vzhledem k tomu, že na pivo po práci chodím každý čtvrtek, tipoval jsem to na pátek.

Místnost neměla žádné okno a celou tu kobku osvětlovala jen archaická žárovka, která blikala takovým způsobem, že

by záchvaty dostával i slepý epileptik. Někde v dálce, hluboko v mém podvědomí, se začalo formovat podezření, že tohle není standardní záchytka. Nechci se chlubit, ale za pětadvacet let akademické kariéry jsem zažil dost univerzitních večírků nejen s doktorandy všemožných – i medicínských – oborů, abych vědecky fundovaně tipnul správný styl podlahových krytin používaných na místech určených k vystřízlivění.

Faktem ovšem bylo, že jsem na záchytce ještě nikdy nebyl jako opravdový zákazník. Pivo a hospody mám rád, ale takhle se zřídit? To se mi snad ještě nepovedlo. Navíc mi něco nesedělo. Včerejšek jsem měl poněkud v mlhách a vlastně jsem si nepamatoval ani to, jestli jsme šli jako obvykle do Špinavé Kachny. Naposledy jsem si vzpomínal, jak si balím v kanceláři do batohu notebook.

Jenže moje oblečení bylo (na rozvedeného intelektuála) poměrně čisté a nijak nenasvědčovalo žádnému úniku tělesných kapalin ani slastnému opileckému rochnění v příkopě mezi odpadky. Tkaničky na botách byly pevně zavázané do úhledných kliček a ta na drátě houpající se žárovka také nijak nenažnačovala přítomnost opatření nutných k zabránění různých sebedestruktivních aktivit. Tohle nebyla záchytka a nejspíš ani zadržovací cela.

Ve dveřích zarachotily klíče a s tlumeným zavrznáním se otevřely. Objevil se v nich obrovský chlap v uniformě zásahové jednotky s tváří zakrytou maskou. Vypadal jako kříženec mezi profesionálním zápasníkem a kancelářskou skříní, jen s menším smyslem pro humor. Tohle fakt nebyla záchytka.

Ozbrojenec beze slova pokynul kalašnikovem před sebe, což je gesto, které obvykle nepotřebuje překlad. Poslušně jsem vyšel z místnosti. Tady opravdu nebyl prostor pro vyjednávání,

nemluvě o tom, že v mém současném stavu bych byl schopen mu maximálně pozvratet boty.

Na chodbě už čekala eskorta, která mě bez řeči vzala mezi sebe a v podstatě dovlekla chodbou kolem minimálně deseti podobných dveří k masivní mříži. Tam mě předali dalším dvěma černě oblečeným zápasníkům. Tihle měli jen pistole v pouzdře a odhalené obličeje. Jak mě strkali skrz mříže, všiml jsem si detailu, který mi do té chvíle unikal. Oni měli pod uniformou kolárky! To byli snad flandáci! Vlastně mě to nepřekvapilo. Organizovaná náboženství totiž vždy věděla, jak se postarat o bezpečnost. Nikdy nevíte, kdy může přijít někdo s otázkami jako „Proč existuje zlo?“ nebo „Proč musíme v neděli tak brzy vstávat?“. A k tomu, aby vám to řekli, je potřeba samozřejmě ozbrojené síly. Nicméně jsem neznal žádnou církev, která by měla ve znaku oko v trojúhelníku obklopené ze dvou stran rukama. Tenhle symbol byl však takřka na všem, včetně té odporné deky, a naznačoval tedy, že jde o slušně zavedenou instituci.

Ti dva mě dostrkali dlouhou chodbou před masivní dveře potažené koženkou a s viditelnou opatrností stiskli tlačítko zvonku, jako by se jednalo o odpalovací zařízení jaderné hlavičky. Netrvalo dlouho a dveře se otevřely. Hranáči mě šoupli dovnitř a zavřeli za mnou nepochybně zvukotěsné dveře. Sami zůstali na chodbě.

Uvnitř byla tma a v prostoru přede mnou stála reflektorem nasvícená židle, což bylo aranžmá, které by ocenili i režiséři béčkových filmů ze sedmdesátých let.

„Tak se u nás posaďte, pane magistře,“ ozval se hlas z temnoty.

Můj zrak si už pomalu zvykal na tmou, a tak jsem v tom místě, odkud hlas zněl, vytušil obrysy psacího stolu a za ním dvě postavy. Jedna seděla za stolem, tvář mírně ozářenou

jemným světlem monitoru, a druhá postávala za pravým rohem stolu.

„No nebojte se, my vás neukousneme,“ řekl ten stojící tónem, který naznačoval, že kousání sice v nabídce služeb je, ale momentálně není na programu dne.

To, co následovalo, by se dalo nazvat dialogem, kdyby to nebylo tak jednostranné. Mezi otázkami o jezerech Dälslantu a poznámkami o mém nedodaném hlášení jsem začal tušit, že tito lidé ví o věcech, které by vědět neměli. O věcech, které jsem neměl vědět ani já sám.

„Co přesně jste tam dělal? Chceme vědět všechno, co není napsáno ve vaší zprávě. Kterou jste mimochodem stále ještě neodevzdal, takže chceme vědět vše, co není ve vašem zápisníku, telefonu a počítači,“ řekl ten u stolu hlasem, kterému by jeden bez uzardění vyčistil boty. Měl takovou velkolepou důstojnost, že ji člověk cítil až do morku kostí. Ten muž se jmenoval Urzeit a byl vrchním administrátorem čili přednostou Úřadu pro stabilitu Velesvěta. Jen mezi námi, jeho jméno by se dalo přeložit jako „přesčas“, což leccos nepochybně předznamenávalo.

Jenže já jsem taky tvrdý oříšek, i když momentálně spíše natvrdlý, a především, s takovými otázkami jsem měl vždycky problém. „Tak o tohle vám jde? Vy si jako myslíte, že jsem si někde za veřejné peníze válel šunky?“ vyjel jsem na ně způsobem, který běžně fungoval v hospodě.

Než jsem se nadál, stojící muž byl za mnou s rukama na mém krku a hlavě. Měl sevření, které by ocenil i hydraulický lis. A pak se stalo něco podivného – jeho dlaň položená na moji hlavu začala vyzařovat příjemné teplo a já jsem najednou cítil neodolatelnou touhu říct jim úplně všechno. A tak jsem jim všechno řekl. O tom, jak jsem si myslel, že dokážu spustit rituál otevření brány. O tom, jak mě převozník měl nabrat nad vodou,

ale místo toho jsem se nedobrovolně vykoupal v ledovém jezeře. O tom, jak se mi dědek u domku se suvenýry smál. O tom, jak specifické skalní kresby vidáme na jiných místech světa a jak je lze interpretovat jako záznamy o průnicích paralelních světů. O roztržitém Ohnulstromovi a jeho imaginárních výletech do zahrady ústavu, o orangutanovi na benzínové pumpě a divokém praseti, které vypadalo jako profesor Nullmacher...

* * *

Probral jsem se oblečený, zkroucený a propocený na gauči v obývacíku. Okno bylo otevřené a ledový krk jsem měl úplně ztuhlý. „Zatracené panáky,“ zamumlal jsem do polštáře, který voněl, jako by byl napuštěný čistým etanolem. Vstával jsem jako polámané zahradní křesílko a při pokusu se zároveň svléknout jsem zamířil odhodlaně do kuchyně. Kafe, potřebuji kafe. A vodu, hodně vody.

S nohama zamotanýma do kalhot se nechodí úplně nejlépe, a tak jsem v kuchyni přistál volným pádem. Při průletu kolem mikrovlnky jsem zahlédl časový údaj – pátek, půl sedmé ráno. Překvapivě dobré zprávy na tak špatné ráno.

V ústavu jsem byl před osmou, zahodil jsem laptop v kanceláři a spěchal do kantýny pro kafe do kelímku a jedno cigárko. Kantýna hučela diskuzí o divokém praseti a orangutanovi na benzínce. Už to nemělo takovou energii jako minulý týden, ale určitě to ještě chvíli vydrží, než se téma vrátí k chemickým záchodům a prořezávání jehličnanů.

S teplým kafem v ruce a doutníčkem za uchem jsem zamířil na tradiční schovávačku všech kuřáků a univerzitních praktikantů – na dvorek k popelnicím. K mému velkému zklamání jsem tam však nenarazil na obvyklý, navlhlý tabákem

páchnoucí hlouček akademiků, ale na partu dělníků, kteří instalovali bezpečnostní kamery, pohybová čidla a snímače karet. Ven prý můžeme dál chodit, ale kvůli tomu praseti je potřeba mít všechny tyhle věci pod kontrolou.

Mírně otrávený jsem se vrátil do kanceláře a k vlastnímu překvapení jsem se pln odhodláním a sám od sebe pustil do záznamů ze služební cesty. Jak se tak probírám fotografiemi petroglyfů a srovnávám je s čerstvými strojovými překlady, které nabízejí potvrzení korelací teorií o průnicích v mnohovesmíru s prehistorickými mýty, pobavila mě představa, jak střet multivesmírů způsobuje výměnu organické hmoty, kdy to jednou odnesl Nullmacher vyměněný za prase a jindy zase místo Ohnulstroma v našem světě pobíhal orangutan. Hmotnosti by to odpovídalo, takhle to přesně tvrdí sám Ohnulstrom, že jo.

* * *

V tu samou dobu však někdo jiný, na místě ne úplně popsitelném, měl k dobré náladě hodně daleko. Jeden muž seděl za stolem, jeden stál a oba s ponížene skloněnou hlavou vysvětlovali, jak už jsou všude kamery a senzory a že už se to nestane a že všechny, kdo u toho mohli být, už „odpaměťovali“. Kdybyste mohli vidět jejich nadřízeného, pochopili byste, proč mají takový strach. Ale nesmíte ho vidět. Nikdo ho ani *nechce* vidět. A to je to nejděsivější, což v Úřadu pro stabilitu Velesvěta (dále jen ÚPSV), velmi dobře věděli.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ÚSTAV

O hnulstrom a Nullmacher stáli přede dveřmi na dvorek s výrazem dvou mužů, kteří právě zjistili, že vesmír má smysl pro humor. A že ten humor je zlomyslně vystaven na jejich účet. Jejich mysl, ač odlišná jako den a noc, se vzpírala realitě způsobem natolik podobným, že by to mohlo být považováno za důkaz paralelního vývoje.

Tak zaprvé to byl fakt, že jako nejvýše postavení akademičtí pracovníci Ústavu výzkumu teoretické polykosmologie (ÚVTP) byli povinováni schválením a převzetím všech bezpečnostních opatření proti jakýmkoliv dalším výskytům divočáků neb prasat divokých v prostorech určených primárně k tichému vědeckému bádání. Pro muže, kteří strávili celý život tím, že se vznášeli v abstraktních výšinách kosmologických teorií, byla tato náhlá konfrontace s přízemní administrativou něčím, jako kdyby Aristoteles musel osobně vyplňovat daňové přiznání. Samotná představa, že by lidé jejich kalibru měli ztrácet čas podpisováním protokolů o instalaci pohybových čidel a bezpečnostních kamer, byla tak urážlivá, že by se jí normálně ani neobtěžovali zabývat. To by samo o sobě nebylo až tak strašné, kdyby se ten zatracený kvestor,

který by to odnesl normálně, právě teď nevlákal v nemocnici a nesimuloval infarkt.

Druhým zdrojem jejich nepřehlédnutelného zmatení byla neschopnost obou pánů zpracovat nedávné události.

Nullmacher, ve své přirozené nadutosti a v neovladatelném nutkání vše kontrolovat, by si za normálních okolností přebíráni bezpečnostních kamer skvěle užil. Chtěl by vidět veškerou dokumentaci, potvrzení kvalifikace přítomných montérů a dělníků... no prostě by strašlivě prudil. Jenže ten den nebyl nějak ve své kůži, a tak zařadil prase do kategorie nejapných vtípků zoufalých postgraduálních studentů a k překvapení všech přítomných se k situaci nijak nevyjadřoval. V mysli již probíhal tabulkou potenciálních viníků a tetelil se blahem představou drakonických trestů. Tento přístup, jak jistě uznáte, byl naprosto racionální – alespoň pro člověka, který by raději věřil, že celý svět konspiruje proti němu, než by připustil, že by mohl být svědkem něčeho, co se vymyká jeho chápání. Jako třeba to, že jeho vlastní obraz v zrcadle se na něj dnes ráno při čištění zubů pokusil mrknout. Ve srovnání s tím bylo prase něčím, o co bylo možné se opřít, ať už to bylo jakkoliv podivné.

Ohnulstrom naopak, neschopen opustit zažité vzorce své roztržitosti, trval na přezkoumání okolností, protože tohle rozhodně nejsou ty dveře do té zahrady, kde už tolikrát zabloudil. (Podle výskytu orangutana to bylo celkem třikrát.) Na námitky ústavního údržbáře, že v tomto patře vedou ven jen dvojce dveře – tyhle a ty přes recepci vedoucí na parkoviště – samozřejmě nedbal. Jeho mozek, vycvičený v hájení vlastního názoru, mu to prostě nedovolil. Ostatně, kdo jste někdy obhajoval doktorát, nepotřebujete vysvětlení. Vy ostatní si zkuste představit, že na váš popis západu slunce podpořený fotografiemi z dovolené posluchači namítnou nejprve, že západy slunce nelze považovat

za dostatečně významné, pak někdo poznamená, že v kontextu dovolených jsou irelevantní, a nakonec to po delší době, když už mezitím všichni kritizují něco jiného, někdo znovu vytáhne s tím, že mu přece jenom ty západy slunce přišly zajímavé. Ano, doktorát vás navždy změní. Vlastně... poznamená.

No a za třetí tu byl ten letný náznak – sotva postřehnutelný, jako když se na periferním vidění mihne černá kočka nebo kolega s grantem – toho, že by předmět jejich celoživotního zájmu, tedy studium multivesmírů, mohl být mnohem více než jen život naplňující teorií. Představa, že by se z výšin teoretické kosmologie přesunuli do zasmrádlé kategorie realitu zkoumající aplikované vědy, byla prostě neakceptovatelná. Bylo by to, jako kdyby básník zjistil, že jeho metafory jsou ve skutečnosti zcela běžné hlášky kuchařů a číšníků v místní restauraci.

Faktem ovšem zůstává, že přes nedávné prožitky a ty akademické návyky jejich mozky přece jenom zaznamenaly události mezivesmírného potenciálu. Jen jejich mysl si to odmítala připustit, a tak se to prostě nikdy nestalo.

Je ovšem možné, že mysl obou akademiků by nakonec přece jenom byla schopna nedávné zážitky poskládat do správného kontextu a nejspíše i dospět k výkladu odpovídajícímu jejich teoriím multisvětů. Tedy pokud by si je pamatovali tak, jak se skutečně staly. Ale to by nesměl do hry vstupovat Úřad pro stabilitu Velesvěta (již dříve ÚPSV), v tomto případě konkrétně oddělení prevence a nástrojů na udržování všech vesmírů a vzpomínek na ně v patřičném stavu. Takže zatímco Ohnulstrom, Nullmacher a jejich kolegové v Ústavu Výzkumu Teoretické Polykosmologie vesmír, a Velesvět obzvláště, důkladně studují, tihle jej udržují ve stavu, než do nich vědátoři a jim podobní strčili svůj zvědavý nos.

No, a zatímco výjezdovka ÚPSV odpočívala po úspěšném rychlém zásahu u jezera na severu Dälslantu a vrácení divočáka i orangutana do odpovídajících vesmírů, v oddělení prevence panovala dusná atmosféra. Urzeit, navzdory své monumentální důstojnosti, vykazoval viditelné známky rozrušení a způsob, jakým bubnoval prsty na desku psacího stolu, by znervózněl i zkušeného úředníka finančáku těsně před penzí. Jeho zástupce, referent pro paměťové korektury, dobře věděl, že teď je vhodné mlčet a nenápadně působit podřízeně a současně odhodlaně. Ostatně, byl celou dobu přítomen oné výše zmíněné velmi nepříjemné konverzaci s vrchním auditorem, takže tušil, co bude následovat.

Nakonec se ukázalo, že se mýlil. Místo ukázkové implementace kolektivní viny se do kanceláře prodrala čirá hrůza – v podobě, která by byla téměř neviditelná, kdyby se pro ni nenašlo tak vhodné médium, jako jsou úřednické oči plné strachu.

„Tohle není dobré, tohle není dobré,“ mumlal si pro sebe nezvykle pokorně Urzeit, vrchní administrátor. Absence jeho netřesitelné jistoty a důstojnosti udělala prostor pro jakési kovově znějící prázdno a vyčkávavé ticho. Očekávání toho nejhoršího bylo přímo hmatatelné. To na dveře začaly klepat přesčasy.

„Sežeňte mi všechno, co na toho chlápka najdete!“ zahřměl náhle do lepkavého ticha jeho autority znovu nabytý hlas. „Jak je možné, že nám toho tolik uniklo? Jak to, že tu máme jen ty poslední čtyři záznamy o tunelových průnicích s výměnou organické hmoty a o trvale otevřeném portálu na jezerech Dälslantu vůbec nic? A co ta prolnutí s trvalým křížením? Jak to, že tu nic nemáme?“

Copak tunelové průniky, to byla vcelku banalita. Výjezdovka čapla orangutana řádícího na benzínové pumpě, šoupla ho tam, kam patří, a paralelní realita vyplivla Ohnulstroma zpátky do